

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

4244/2011

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Ιωάννα Πέττα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ελένη Οικονόμου, Πρωτοδίκη, Ιωάννη Ναυπλιώτη, Πρωτοδίκη - Εισηγητή και από τη γραμματέα Αργυρούλα Σιτέ.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του τη 16-02-2011 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του ενάγοντος: αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ.» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Ελευθερία Βαγιανού.

Της εναγόμενης: ανώνυμης ναυτιλιακής εταιρείας με την επωνυμία «
», που εδρεύει στον
 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Άννα Λάγια.

Ο ενάγων ζητά να γίνει δεκτή η από 10-11-2009 αγωγή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό

κατάθεσης 11040/10-11-2009, προσδιορίσθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

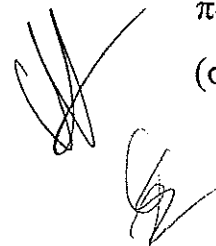
Το άρθρο 3 του ν. 2121/1993 ορίζει στη μεν παράγραφο 1 ότι «Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν α) την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει ..... ζ) τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης», στη δε παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου ότι «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 3§1 στοιχ. η' του ν.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του νόμου 3057/2002, μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο η Οδηγία 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22^{ης} Μαΐου 2001. Στην εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας αυτής ορίζεται ότι το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει το έργο του στο κοινό θα πρέπει να θεωρηθεί ότι καλύπτει κάθε παρουσίαση στο κοινό το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο της παρουσίασης και θα πρέπει να καλύπτει κάθε σχετική μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής. Στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Δ.Ε.Κ.) υποβλήθηκαν από το Ισπανικό Δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona, κατ' εφαρμογή του άρθρου 234§2 της ΣυνθΕΚ, τα παρακάτω προδικαστικά ερωτήματα: 1) Αν η εγκατάσταση στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου συσκευών τηλεόρασης, μέσω των οποίων αναμεταδίδεται καλωδιακά το τηλεοπτικό σήμα που λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή μέσω επιγείου δικτύου, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό, καλυπτόμενη από τη σκοπούμενη εναρμόνιση των εθνικών κανονιστικών ρυθμίσεων περί προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία προβλέπει το άρθρο 3 της οδηγίας 2001/29/EK. 2) Αν η ερμηνεία, ότι το δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί αμιγώς ιδιωτικό χώρο ώστε να μη θεωρείται πλέον ως παρουσίαση στο κοινό η παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευών τηλεόρασης δια των οποίων αναμεταδίδεται το τηλεοπτικό σήμα το οποίο λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείο, αντιβαίνει στην προβλεπόμενη από την οδηγία 2001/29/EK προστασία των δικαιωμάτων του δημιουργού. Και 3) Αν είναι δυνατόν να θεωρηθεί, για τους σκοπούς της εν λόγω προστασίας, ότι η παρουσίαση που πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεόρασης ευρισκόμενης εκτός υπνοδωματίου ξενοδοχείου

είναι δημόσια ως εκ του ότι πρόσβαση στο έργο έχει κοινό που εναλλάσσεται. Στα προδικαστικά αυτά ερωτήματα το Δ.Ε.Κ. απάντησε, με την από 07-12-2006 απόφασή του (υπόθεση C 306/05 Sociedad General de Autores Y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA), ότι «1) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3§1 της οδηγίας 2001/29/EK. 2) Ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσίασης έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεόρασης πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3§1 της οδηγίας 2001/29/EK». Επίσης το Δ.Ε.Κ. διέλαβε στην αιτιολογία του (σκέψη 47 της άνω απόφασης) ότι, καίτοι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά από μόνη της παρουσίαση κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29/EK, εν τούτοις η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού συνιστά, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, πράξη παρουσίασης κατά την έννοια του άρθρ. 3§1 της Οδηγίας αυτής και περαιτέρω (σκέψη 31 της άνω απόφασης) ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται σε όλη την Κοινότητα, αυτοτελώς και ενιαίως. Απέκρουσε δε την εκδοχή ότι κάθε έννομη τάξη πρέπει να ερμηνεύει αυτοτελώς την έννοια του όρου «κοινό», στον οποίο αυτή (η οδηγία 2001/29/EK) παραπέμπει, χωρίς να δίδει και τον ορισμό, ενώ δέχθηκε περαιτέρω (σκέψη 40 της άνω απόφασης) ότι η παρουσίαση ενός έργου από τους

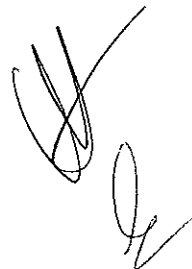
ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς ένα κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσιάσεως του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό. Προς τούτο έλαβε υπ' όψιν (σκέψη 41 της απόφασης) τον Οδηγό της Συμβάσεως της Βέρνης (ν. 100/1975) και δέχθηκε ότι ο δημιουργός, επιτρέποντας τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, λαμβάνει υπ' όψιν του μόνον τους άμεσους χρήστες, ήτοι τους κατόχους συσκευών λήψεως οι οποίοι, μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές. Αφ' ότου όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή αναλόγου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε νέο κοινό, με συνέπεια η δημόσια αυτή λήψη να ενεργοποιεί το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να παράσχει τη σχετική άδεια. Περαιτέρω το Δ.Ε.Κ. (σκέψεις 38 και 42 της άνω απόφασης) δέχθηκε ότι η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, η οποία εναλλάσσεται ταχέως, αποτελεί νέο κοινό και η διανομή του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεοράσεως «δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου της εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεώς της, αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στο πλαίσιο της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προς το προστατευόμενο έργο στους πελάτες του, οι

οποίοι, ελλείπει της παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν να έχουν από μόνοι τους πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο». Επίσης, το ίδιο δικαστήριο (Δ.Ε.Κ.), ερμηνεύοντας το άρθρο 3§1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο με το άρθρο 3 του ν. 2121/1993 και το άρθρο 8 της Συνθήκης του Παγκόσμιου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Π.Ο.Π.Ι. – W.I.P.O.) για το δικαίωμα του δημιουργού, η οποία έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με τον ν. 3184/2003, δέχθηκε (σκέψη 50 της άνω απόφασης) ότι ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρας του χώρου στον οποίο λαμβάνει χώρα η παρουσίαση δεν ασκεί επιρροή και (σκέψεις 51 και 54 της άνω απόφασης) ότι το εν λόγω δικαίωμα της παρουσίασης στο κοινό θα καθίστατο άνευ περιεχομένου αν δεν περιελάμβανε και τις παρουσιάσεις οι οποίες πραγματοποιούνται σε ιδιωτικούς χώρους. Εξάλλου, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2 του άρθρου 234 ΣυνθΕΚ, ο εθνικός δικαστής, οσάκις διαπιστώνει ότι για την επίλυση εκκρεμούσας ενώπιόν του διαφοράς είναι αναγκαία η επίλυση του ζητήματος της ερμηνείας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, οφείλει να εξετάσει αν το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει με προγενέστερη απόφασή του αποφανθεί επί του ίδιου νομικού ζητήματος. Σε καταφατική περίπτωση οφείλει, στηριζόμενος στην εκ μέρους του Δ.Ε.Κ. γενόμενη ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, να επιλύσει αντιστοίχως την επίδικη διαφορά, ενώ, μόνο αν δεν υπάρχει τέτοια απόφαση ή αν η υπάρχουσα απόφαση δημιουργεί αμφιβολίες ως προς την επίλυση του κρίσιμου ζητήματος, οφείλει, αν το κρίνει αναγκαίο, να απευθυνθεί στο Δ.Ε.Κ. (βλ. ΑΠ 161/2009, ΝοΒ 2009,1175, Δνη 2010,743, δημοσιευθείσα και στην Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, ΕφΑθ 915/2010, ΔΙΜΕΕ 2010/240, ΔΕΕ 2011,306, δημοσιευθείσα και στην Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ).

ΕΙΣΗΓΗΘΗΚΕ
Εισηγητής

Περαιτέρω, με αφορμή την ως άνω απόφαση του Δ.Ε.Κ., υποβλήθηκε από τον Άρειο Πάγο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 234§2 της ΣυνθΕΚ, το προδικαστικό ερώτημα αν απλώς και μόνο η τοποθέτηση, από τον ξενοδόχο στα δωμάτια του ξενοδοχείου, συσκευών τηλεόρασης και η σύνδεσή τους με την εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο κεντρική κεραία, χωρίς καμία άλλη ενέργεια ή μεσολάβηση ή παρέμβαση του ξενοδόχου, συνιστούν παρουσίαση του έργου στο κοινό κατά την έννοια του άρθρου 3§1 της οδηγίας 2001/29/ΕΚ και ειδικότερα αν σύμφωνα με την προαναφερθείσα από 07-12-2006 απόφαση του Δ.Ε.Κ. (υπόθεση C 306/05 Sociedad General de Autores Y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA) υπάρχει εν προκειμένω διανομή σήματος μέσω συσκευών τηλεόρασης στους πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του ξενοδοχείου με σχετική τεχνική παρέμβαση του ξενοδόχου. Στο προδικαστικό αυτό ερώτημα το Δ.Ε.Κ. απάντησε, με την από 18-03-2010 διάταξή του (υπόθεση C 136/09 Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων κατά Διβάνη Ακρόπολις Ανώνυμης Ξενοδοχειακής και Τουριστικής Εταιρείας, παρισταμένου του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος), ότι «Ο ξενοδόχος που τοποθετεί στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευές τηλεόρασεως και τις συνδέει με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου προβαίνει, εξ αυτού του γεγονότος και μόνο, σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3§1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22^{ας} Μαΐου 2001». Επίσης το Δ.Ε.Κ. διέλαβε στην αιτιολογία του (σκέψη 38 της άνω διάταξης) ότι «η πελατεία του ξενοδοχείου αποτελεί νέο κοινό σε σχέση με το κοινό που είχε υπ' όψιν του ο δημιουργός όταν επέτρεψε τη ραδιοηλεκτρονική μετάδοση του έργου του. Συγκεκριμένα, η διανομή του ραδιοηλεκτρονικώς εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία του ξενοδοχείου

μέσω συσκευών τηλεοράσεως δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο που εξασφαλίζει ή βελτιώνει τη λήψη της αρχικής εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεώς της. Αντιθέτως, το ξενοδοχείο παρεμβάλλεται, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της πράξεως αυτής, παρέχοντας στους πελάτες του πρόσβαση στο προστατευόμενο έργο. Συγκεκριμένα, χωρίς την παρέμβαση αυτή, οι πελάτες του ξενοδοχείου, μολονότι βρίσκονται εντός της ζώνης καλύψεως, δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν, να έχουν πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο». Επιπλέον, το ίδιο δικαστήριο δέχθηκε (σκέψεις 39, 40 και 41 της ως άνω διάταξης) ότι «ο ξενοδόχος που εγκαθιστά στα δωμάτια του ξενοδοχείου του συσκευές τηλεοράσεως για τη λήψη ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών προβαίνει σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια της Οδηγίας 2001/29, διότι σκοπίμως παρέχει στο νέο κοινό, αποτελούμενο από την πελατεία του, πρόσβαση σε προστατευόμενο έργο. Επομένως, ως απλή παροχή υλικών μέσων, νοείται μόνον η πώληση ή η μίσθωση συσκευών τηλεοράσεως από εξειδικευμένες επιχειρήσεις. Αντιθέτως, ως διανομή σήματος "μέσω τηλεοπτικών συσκευών" νοείται υπό ευρεία έννοια, κάθε τεχνική παρέμβαση του ξενοδόχου, ανεξαρτήτως της μορφής του εξοπλισμού που αυτός εγκαθιστά στο ξενοδοχείο, μέσω της οποίας ο πελάτης δύναται να λαμβάνει σήμα στο δωμάτιό του και να αποκτά έτσι πρόσβαση στο έργο που εκπέμπεται ραδιοτηλεοπτικά».

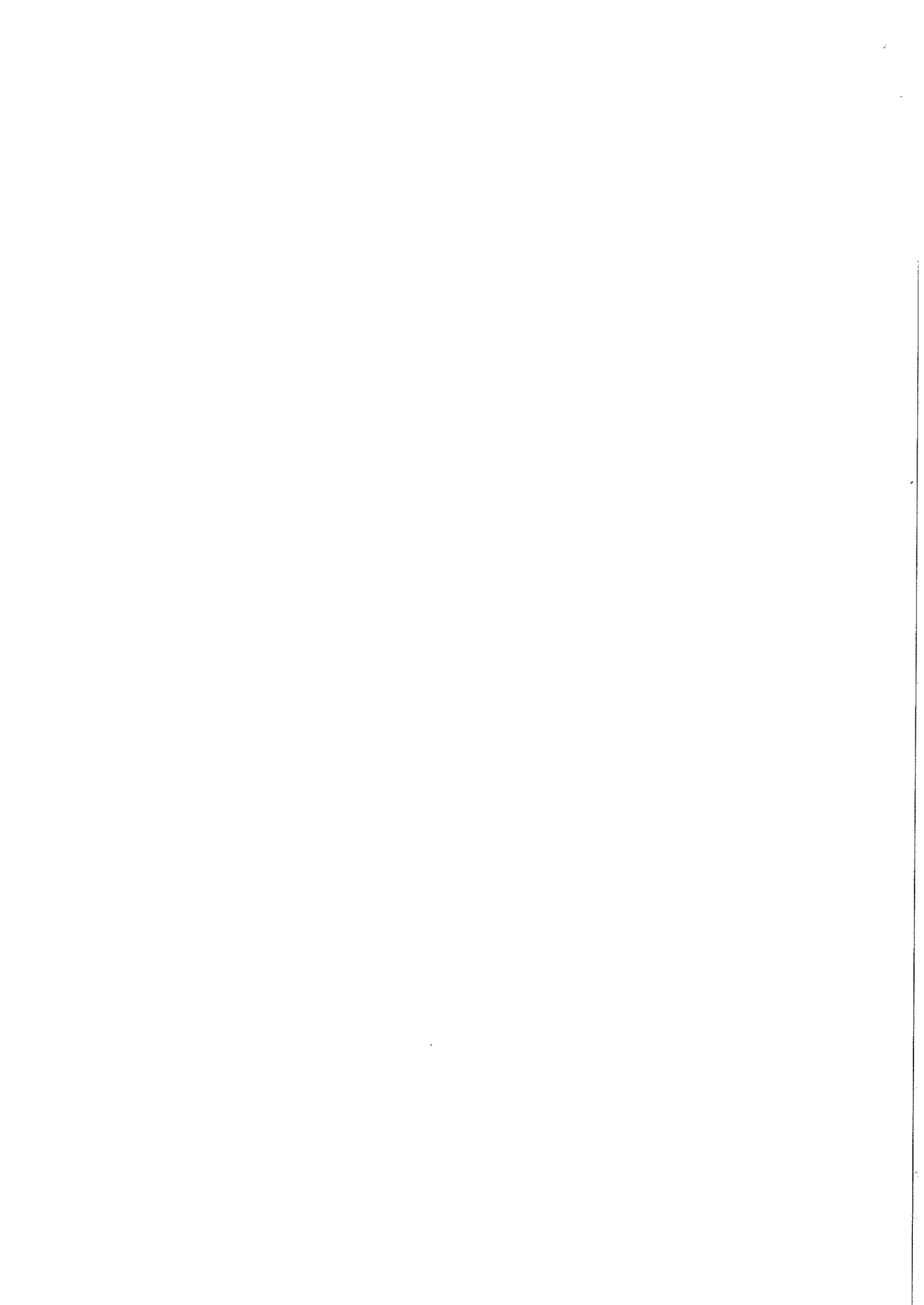
Από το σύνολο των προαναφερθέντων συνάγεται σαφώς ότι η παρουσίαση οπτικοακουστικών έργων με ερμηνείες καλλιτεχνών από τηλεοπτικούς δέκτες, οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε καμπίνες πλοίων, οι οποίες δεν διαφέρουν με τα δωμάτια ξενοδοχείων, πόσω δε μάλλον στους κοινόχρηστους χώρους των πλοίων, αποτελεί παρουσίαση στο κοινό τόσο κατά την έννοια του άρθρου 3§1 στοιχ. η' όσο και κατά την έννοια του άρθρου 49§1 και 5 του ν. 2121/1993.

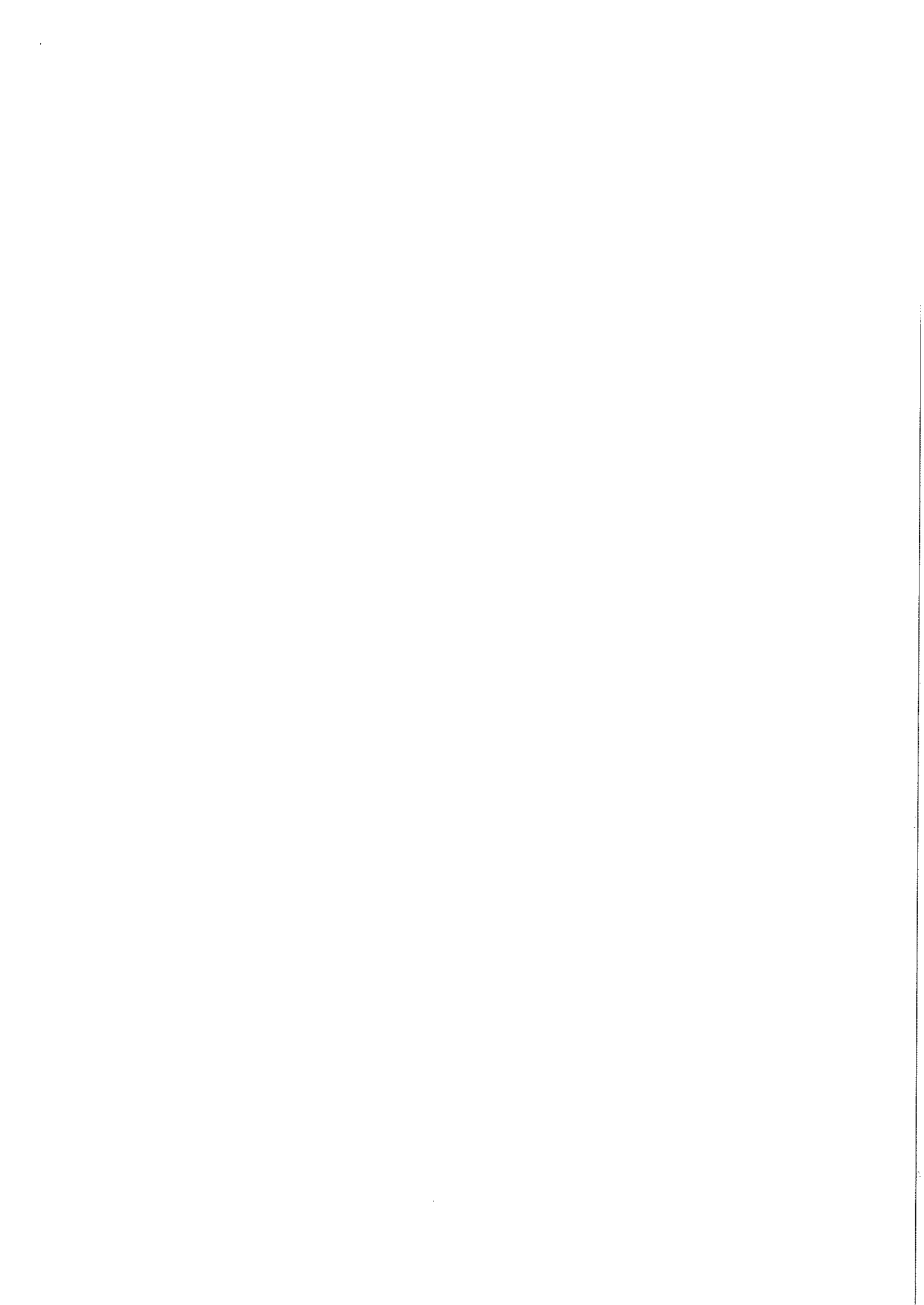
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

Εξάλλου, με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46§1, 47§1 και 48§1 του προαναφερόμενου ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στις διατάξεις του άρθρου 49§§1 και 5 του νόμου αυτού (όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81§6 ν. 3057/2002), σύμφωνα με τις οποίες «§1. όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. §5 Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική

μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς». Η αμοιβή που καθιερώνεται με τις παραπάνω διατάξεις του ν. 2121/1993 είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των ερμηνευτών - εκτελεστών καλλιτεχνών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του παραπάνω άρθρου 49 του ν. 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ίδιου ως άνω νόμο, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες [αμοιβολόγιο], ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55§1 περ. β', 58 και 32§1 του ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο που προέρχονται από την εκμετάλλευση του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την

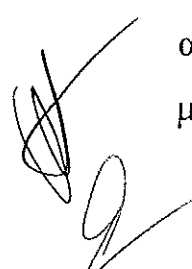
ΠΡΕΣΒΕΥΣΗ
Ο Εισηγητής

εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ως προς την εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55§2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς αυτά δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύσαν δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την παραπάνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος

απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και το πολύ η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με της διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του ν.

ΠΕΡΗΘΗΚΕ
Εισηγητής

2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το Δικαστήριο τούτο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα:

1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, που αφορά στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιά περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παράγραφο 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55 ο ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών, 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στο πλαίσιο της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο για τον κατά τη διαδικασία των

ασφαλιστικών μέτρων προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο για τον κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49§1 εδ. γ', δ' και ε' του ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55§4 του ν. 2121/1993), παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55§4 εδ. β' του ν. 2121/1993] και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49§1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10§§1, 8 και 9 του ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10§1 του ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (ΕφΘεσ 929/2010, ΕΕμπΔ 2010,997, ΕφΘεσ 843/2010, ΕφΑθ 472/2009, ΕφΑΔ 2009,821, ΧρΙδΔ 2010,55, ΕφΘεσ 2187/2008, άπασες δημοσιευθείσες και στην Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ).

Στην προκείμενη περίπτωση, ο ενάγων εκθέτει με την κρινόμενη αγωγή του ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54§4 ν. 2121/1993, έχει ως μέλη του τους αναλυτικά απαριθμούμενους έλληνες ερμηνευτές - ηθοποιούς, αποτελεί το μοναδικό αντιπροσωπευτικό για τη συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49§1 του προαναφερόμενου νόμου οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της την κατηγορία αυτή δικαιούχων της ως άνω εύλογης αμοιβής. Εν συνεχεία αναφέρει ότι τα μέλη του του έχουν αναθέσει με σχετικές έγγραφες συμβάσεις ανάθεσης τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών τους δικαιωμάτων επί της χρήσης εντός της ελληνικής επικράτειας υλικών φορέων ήχου και εικόνας που έχουν νόμιμα εγγραφεί και φέρουν εγγεγραμμένες τις ερμηνείες και εκτελέσεις τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών που του έχουν μεταβιβασθεί από τα μέλη του περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες των ανωτέρω υλικών φορέων ήχου και εικόνας της ενιαίας εύλογης αμοιβής και τη διανομή στους δικαιούχους μέλη του της αμοιβής αυτής. Ακολούθως, ιστορεί ότι κατάρτισε τον αναφερόμενο κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτεί από τους χρήστες (αμοιβολόγιο) για τη δημόσια μετάδοση έργων ελλήνων ηθοποιών σε μέσα μεταφοράς και ειδικότερα σε επιβατηγά πλοία και κρουαζιερόπλοια για τα έτη 2005 και 2006, για

τον οποίο τήρησε τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης και με τον οποίο προσδιόρισε την εύλογη αμοιβή ως προς τα πλοία της ελληνικής ακτοπλοΐας (νήσων Αιγαίου) στο ποσό των 0,02 € ανά εισιτήριο για το έτος 2005 και στο ποσό των 0,03 € ανά εισιτήριο για το έτος 2006. Τέλος, αναφέρει ότι μολονότι κάλεσε την εναγόμενη ναυτιλιακή εταιρεία, η οποία χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς εικόνας και ήχου, να προέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, η τελευταία αρνείται να του καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να πληρώσει, αν και χρησιμοποιούσε καθημερινά κατά τα ανωτέρω έτη (2005 και 2006) και σε όλα τα εντός Ελλάδος πραγματοποιηθέντα δρομολόγια των αναλυτικά απαριθμούμενων πλοίων της υλικούς φορείς ήχου και εικόνας που φέρουν εγγεγραμμένες ερμηνείες και εκτελέσεις ελλήνων ηθοποιών, μέσω τηλεοπτικών δεκτών στους οποίους προβάλλονταν τα ενδεικτικώς αναφερόμενα έργα των καλλιτεχνών αυτών. Με βάση τα προαναφερόμενα περιστατικά ζητά, όπως το αίτημα της αγωγής του παραδεκτά, κατ' άρθρ. 223, 294 και 297 ΚΠολΔ, περιορίσθηκε εν μέρει με τις προτάσεις του σε αναγνωριστικό, α) να καθορισθεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής των αντιπροσωπευόμενων απ' αυτόν ηθοποιών για το έτος 2005 στο ποσό των 118.062 € και για το έτος 2006 στο ποσό των 194.802 €, ήτοι στο συνολικό ποσό των 312.864 €, όπως αυτό προκύπτει από το γινόμενο της ως άνω ορισθείσας από τον εναγόμενο αμοιβής με τον αναλυτικά προσδιοριζόμενο συνολικό αριθμό των εισιτηρίων που διέθεσε η εναγόμενη κατά το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα, β) να αναγνωρισθεί η υποχρέωση της εναγόμενης να του καταβάλει το συνολικό ποσό των 302.864 € και να υποχρεωθεί αυτή να του καταβάλλει το συνολικό ποσό των 10.000 €, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αναφερόμενης αίτησης περί προσωρινού καθορισμού της ως άνω εύλογης αμοιβής που υποβλήθηκε

ΕΞΗΡΗΘΗΚΕ
Εισηγητής

ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, άλλως από την επίδοση της υπ' αριθμ. 2990/2008 απόφασης του ως άνω Δικαστηρίου που εκδόθηκε επί της ανωτέρω αιτήσεως, άλλως από την επίδοση της αγωγής μέχρις εξοφλήσεως, γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να του προσκομίσει καταλόγους με τα έργα που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω έτη 2005 και 2006 προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, άλλως να διαταχθεί σε βάρος της χρηματική ποινή ποσού 1.000 €, δ) να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή ως προς την καταψηφιστική της διάταξη και να υποχρεωθεί η εναγόμενη στην πληρωμή των δικαστικών του εξόδων. Η αγωγή αυτή αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 1, 7, 9, 10, 12, 13, 14, 18, 25 ΚΠολΔ) κατά την τακτική διαδικασία. Είναι δε πλήρως ορισμένη, απορριπτομένων των περί αοριστίας ισχυρισμών της εναγόμενης, καθώς περιέχει τα προβλεπόμενα από τη διάταξη του άρθρου 216§1 ΚΠολΔ για το ορισμένο αυτής στοιχεία, ώστε να είναι σε θέση η μεν εναγόμενη να αμυνθεί, το δε Δικαστήριο να τάξει τις δέουσες αποδείξεις, όπως απαιτείται. Ειδικότερα, αφενός μεν αναφέρονται εξαντλητικά όλα τα μέλη του ενάγοντος, αφετέρου δε εκτίθεται ότι ο τελευταίος εκπροσωπεί το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και του έργου αυτών, γίνεται δε και δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, στοιχεία τα οποία αρκούν για τη θεμελίωση της αγωγής, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη. Επίσης, παρά τους περί του αντιθέτου ισχυρισμούς της εναγόμενης, εκτίθενται αναλυτικά τα πλοία της εναγόμενης, το δρομολόγιο καθενός, ποια απ' αυτά διαθέτουν καμπίνες και πόσες, ενώ αναφέρεται ότι είχαν εγκατασταθεί τηλεοπτικοί δέκτες σε όλους τους κοινόχρηστους χώρους του κάθε πλοίου (σαλόνια, τραπεζαρία, καφετέριες κλπ) και σε όλες τις

καμπίνες αυτών, μέσω των οποίων προβάλλονταν δημόσια καθημερινά και καθ' όλη τη διάρκεια του πλου τηλεοπτικά έργα με ερμηνείες των μελών του ενάγοντος. Προσέτι, είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 2, 46, 49, 54 έως 58 ν. 2121/1993, όπως αυτός ισχύει μετά την τροποποίησή του με τους ν. 2557/1997 και 3057/2002, 341, 345, 346 ΑΚ, 907, 908§1 περ. γ', 946§1 και 176 ΚΠολΔ. Πρέπει, επομένως, η αγωγή να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν ενόψει του ότι αφενός μεν έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τα ανάλογα ποσοστά υπέρ του ΤΝ, ΤΑΧΔΙΚ και Ε.Τ.Α.Α. (βλ. το υπ' αριθμ. 114947 Σειρά Α' αγωγόσημο με τα επικολληθέντα σ' αυτό ένσημα του Ταμείου Νομικών και του Ε.Τ.Α.Α.), αφετέρου δε προσκομίζεται η προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 214Α§8 ΚΠολΔ από 15-10-2010 δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου του ενάγοντος, από την οποία προκύπτει ότι η απόπειρα εξώδικης επίλυσης της διαφοράς απέτυχε.

ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

Από τη συνεκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων που
εξετάσθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, οι οποίες περιέχονται στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά συνεδρίασής του, καθώς και όλων των εγγράφων που οι διάδικοι νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν, τα οποία λαμβάνονται υπ' όψιν είτε προς άμεση απόδειξη είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στον οποίο έχει ανατεθεί από τα μέλη του (που είναι έλληνες ηθοποιοί) η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο των έργων τους. Ο παραπάνω οργανισμός έχει συσταθεί και λειτουργεί υπό τη νομική μορφή του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, σύμφωνα με τις διατάξεις των

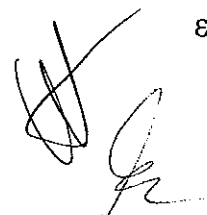
άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993, η λειτουργία δε του οργανισμού αυτού εγκρίθηκε με τη νόμιμα δημοσιευμένη στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως υπ' αριθμ. 11085/05-12-1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού (ΦΕΚ Β' 1164/30-12-1997), ο οποίος, κατά τις διατάξεις των παραγράφων 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσταγές του νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού του ως άνω οργανισμού αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία του. Επιπρόσθετα η αντιπροσωπευτικότητα του ενάγοντος έχει κριθεί και πιστοποιηθεί από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Από τα παραπάνω τεκμαίρεται ότι ο ενάγων οργανισμός νομιμοποιείται, ενεργώντας στο όνομα του, να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί και να αξιώνει, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49§§1 και 5 του ίδιου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων εικόνας ή ήχου και εικόνας, στους οποίους υλικούς φορείς είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη του υποκριτική ερμηνεία. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η εναγόμενη είναι και ο στόλος της αποτελείτο κατά το έτος 2005 από 31 επιβατηγά πλοία, και συγκεκριμένα από α) τα ταχύπλοα πλοία:

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

πραγματοποίησε δρομολόγια κατά το έτος 2006. Αποδείχθηκε επιπλέον ότι στους κοινόχρηστους χώρους (σαλόνια, τραπεζαρία, καφετέριες κλπ) ορισμένων από τα ανωτέρω ταχύπλοα και συμβατικά πλοία, και δη στα

εγκατεστημένες κατά τα προαναφερόμενα έτη 2005 και 2006 συσκευές

τηλεοράσεως και έτσι παρεχόταν στους επιβάτες των πλοίων η δυνατότητα να παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι δέκτες τηλεοράσεως που είχαν εγκατασταθεί από την εναγομένη σε όλα τους ανωτέρω χώρους, συνδέονταν με ένα δικό της κεντρικό διανεμητέο δέκτη (κεντρική κεραία) σε κάθε πλοίο, που ελάμβανε τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονταν στην ελληνική επικράτεια. Μάλιστα, όπως σαφώς κατέθεσε και ο μάρτυρας της εναγόμενης, προκειμένου να μην παρακωλύεται η λήψη των ως άνω προγραμμάτων κατά τη διάρκεια του πλου, λόγω απώλειας του εκπεμπόμενου από τους επίγειους πομπούς (κεραίες) των ανωτέρω τηλεοπτικών σταθμών σήματος, η τελευταία συνήψε σύμβαση παροχής συνδρομητικών ψηφιακών τηλεοπτικών υπηρεσιών με την ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «

Παροχή

»,

ώστε να διενεργείται ακώλυτα η λήψη των προγραμμάτων αυτών μέσω δορυφορικού σήματος. Έργα με ερμηνείες ελλήνων ηθοποιών που διαχειρίζεται και προστατεύει ο ενάγων οργανισμός, μεταδίδονταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2005 και 2006 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο τηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει αυτού και λαμβάνοντας υπ' όψιν το μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα έτη αυτά στην ελληνική επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια τηλεοπτικών σταθμών, η τηλεοπτική μετάδοση των έργων με τις διαχειριζόμενες και προστατευόμενες από τον ενάγοντα ερμηνείες ήταν ευρεία, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα στα οποία συμμετείχαν οι ως άνω ηθοποιοί (μεταξύ των οποίων τα ενδεικτικώς αναφερόμενα «Ελλάς το μεγαλείο σου», «Θανάση σφίξε κι άλλο το ζωνάρι», «Το καφέ της Χαράς», «Εμείς κι

εμείς», «Ψίθυροι καρδιάς», «Θα σε δω στο πλοίο», «Λιφτινγκ», «Οι Αταίριαστοι», «Σοφία Ορθή», «Ο παραμυθάς», «Έρωτας με επιδότηση Ο.Γ.Α.», «Ο μεγάλος θυμός», «Το πιο γλυκό μου ψέμα» και «Το παιδί της πιάτσας»). Η εναγομένη, στο πλαίσιο της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και για την επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, και ειδικότερα προκειμένου να καταστήσει θελκτικότερη τη μετακίνηση των επιβατών με τα πλοία του στόλου της, κατέστησε προσιτά τα επίδικα τηλεοπτικά προγράμματα στους ανωτέρω επιβάτες - πελάτες της, οι οποίοι και συγκροτούν, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, την έννοια του «κοινού», διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Δηλαδή, προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη σε καθένα από τα προαναφερόμενα πλοία του στόλου της, κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα προγράμματα των τηλεοπτικών σταθμών πανελληνίας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκαταστάσεως για διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλους τους προαναφερόμενους χώρους των πλοίων της και τοποθέτησε σ' αυτούς συσκευές τηλεοράσεως για τη λήψη από το επιβατικό κοινό της των τηλεοπτικών σημάτων. Επομένως, στην προκειμένη περίπτωση δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μεταδόσεως, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μια άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ ο ενάγων, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς για καταβολή της εύλογης αμοιβής, δεν είχε αποβλέψει σε αυτό. Έτσι, η εναγομένη, χρήστης τηλεοπτικής μεταδόσεως, παρουσίασε αυτή σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο, για

ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων με τις ερμηνείες των μελών του ενάγοντος διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από εκείνη για την οποία προορίζονταν η τηλεοπτική μετάδοση τους και αναμφισβήτητα θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των έργων με τις ερμηνείες ελλήνων ηθοποιών που διαχειρίζεται και προστατεύει ο ενάγων, κατά τα εκτεθέντα παραπάνω και σύμφωνα με την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια των άρθρων 3§2 και 49§§1 και 5 του ν. 2121/1993. Επομένως, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα του ενάγοντος να αξιώσει εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των ανωτέρω έργων με τις ερμηνείες των ελλήνων ηθοποιών, που διενεργείτο στους ως άνω χώρους των πλοίων της εναγομένης, η οποία υπέχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει την εν λόγω αμοιβή σε αυτόν. Αντιθέτως, δεν αποδείχθηκε ότι η εναγόμενη προέβη σε χρήση, ήτοι σε δημόσια παρουσίαση κατά τον προαναφερόμενο τρόπο, των ανωτέρω έργων αφενός μεν στα ταχύπλοα πλοία της

, καθώς αμφότεροι οι
εξετασθέντες στο ακροατήριο μάρτυρες δήλωσαν με βεβαιότητα ότι στα πλοία αυτά δεν υπήρχαν εγκατεστημένοι τηλεοπτικοί δέκτες, αφετέρου δε στα συμβατικά πλοία της

, που είχαν δρομολογηθεί στη γραμμή κατά το επίδικο διάστημα,

δεδομένου ότι παρότι στα πλοία αυτά ήταν εγκατεστημένοι τηλεοπτικοί δέκτες, αυτοί χρησιμοποιούνταν αποκλειστικά και μόνο μετά τον απόπλου από κάθε λιμένα για την προβολή ειδικής βιντεοταινίας με θέμα τη χρήση και τις θέσεις των σωστικών μέσων του πλοίου και τους σταθμούς συγκέντρωσης των επιβατών σε περίπτωση κινδύνου, όπως

επιτάσσει ο νόμος, ενώ κατά το υπόλοιπο διάστημα του ταξιδιού παρέμεναν απενεργοποιημένοι, χωρίς να προβάλλονται μέσω αυτών τηλεοπτικά προγράμματα. Τούτο κατέθεσε σαφώς ο μάρτυρας , ο οποίος έχει ίδια αντίληψη των γεγονότων καθώς τυγχάνει διευθυντής του ξενοδοχειακού τομέα πλοίων και του τμήματος εξυπηρέτησης πελατών της εναγόμενης, γεγονός το οποίο, εξάλλου, δεν αμφισβήτησε ο έτερος μάρτυρας ; του .

Άλλωστε, αποδείχθηκε ότι στο πλαίσιο των προαναφερόμενων αρμοδιοτήτων του ο ενάγων οργανισμός κατήρτισε κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που έπρεπε να καταβάλουν οι ιδιοκτήτες μέσων μαζικής μεταφοράς που χρησιμοποιούν τηλεοράσεις για την εκπομπή τηλεοπτικών προγραμμάτων εντός αυτών, ανάλογα με την κατηγορία του μεταφορικού μέσου (πλοία ή τουριστικά λεωφορεία) και τις γραμμές των δρομολογίων τους, το οποίο (αμοιβολόγιο) γνωστοποίησε στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες πανελλήνιας κυκλοφορίας και δη στις εφημερίδες «Ριζοσπάστης» στο φύλλο της 21-06-2006, «Η Αυγή» στο φύλλο της 21-06-2006 και «Η Ναυτεμπορική» στο φύλλο της 24-06-2006, η τελευταία εκ των οποίων τυγχάνει οικονομική. Το αμοιβολόγιο αυτό αποτελεί πρόταση για διαπραγμάτευση της εύλογης αμοιβής των μελών του με τις ναυτιλιακές επιχειρήσεις που προβαίνουν, κατά τον προπεριγραφέντα τρόπο, σε παρουσίαση των έργων αυτών στο κοινό - πελάτες τους. Ειδικότερα, η εύλογη αμοιβή, που σύμφωνα με το αμοιβολόγιο για τα έτη 2004, 2005 και 2006 αξιωνόταν υπέρ των μελών του ενάγοντος από τις ναυτιλιακές επιχειρήσεις για τα πλοία της ελληνικής ακτοπλοΐας, δηλαδή για τα πλοία που εκτελούσαν τα δρομολόγια των νήσων του Αιγαίου Πελάγους, ανέρχεται στο ποσό των 0,01 € ανά εισιτήριο για το έτος 2004, των 0,02 € ανά εισιτήριο για το έτος 2005 και των 0,03 € ανά εισιτήριο για το έτος 2006. Ωστόσο, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου

ΠΕΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

56§3 εδ. ε' και στ' του ως άνω ν. 2121/1993, η οποία εφαρμόζεται, κατ' αρθρ. 58 του ίδιου νόμου, αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων, άρα και στην προκείμενη περίπτωση, «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευση τους σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική. Κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις». Κατά τη σαφή έννοια της διάταξης αυτής, το αμοιβολόγιο θα ισχύει αφότου ανακοινωθεί στο κοινό. Επομένως, για το προγενέστερο της ως άνω δημοσίευσης του αμοιβολογίου χρονικό διάστημα, για το οποίο ο ενάγων ζητά την εύλογη αμοιβή, θα πρέπει η αγωγή να απορριφθεί ως αβάσιμη κατ' ουσίαν. Ακολούθως, ο ενάγων επιχείρησε να διαπραγματευθεί με την εναγομένη (βλ. την από 29-06-2006 εξώδικη επιστολή του πληρεξούσιου δικηγόρου του ενάγοντος των εναγόντων, που παραδόθηκε στην εναγομένη την 04-07-2006) και να προβάλει τις αξιώσεις του για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μελών του, πλην όμως οι προσπάθειες αυτές δεν τελεσφόρησαν. Σημειωτέον ότι ο ενάγων υπέβαλε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς την από 22-05-2007 αίτηση (αριθμ. έκθεσης κατάθεσης 5777/31-05-2007), με την οποία ζητούσε κατ' αρχήν τον προσωρινό καθορισμό της ως άνω εύλογης αμοιβής και για τα επίδικα έτη 2005 και 2006, μεταξύ άλλων, την οποία προσδιόριζε στα ίδια ποσά όπως και με την κρινόμενη αγωγή του, και στη συνέχεια να υποχρεωθεί η εναγομένη να του καταβάλει τα ανωτέρω ποσά. Επί της αιτήσεως αυτής, η οποία επιδόθηκε στην εναγομένη τη 14-06-2007, όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. 4161Γ'/14-06-2007 έκθεση επίδοσης της

δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Αθηνών
, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 2990/2008 απόφαση του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή
η αίτηση κατ' ουσίαν και καθορίστηκε προσωρινά το ύψος της ως άνω
αμοιβής για το δεύτερο εξάμηνο του έτους 2006. Κατ' ακολουθίαν των
ανωτέρω, συντρέχει νόμιμος λόγος για την καταβολή της εύλογης
αμοιβής των μελών του ενάγοντος οργανισμού για το χρονικό διάστημα
από 24-06-2006, οπότε και ολοκληρώθηκε η διαδικασία δημοσίευσης του
συνταχθέντος από τον ενάγοντα αμοιβολογίου, έως 31-12-2006. Για τον
καθορισμό της αμοιβής αυτής θα ληφθούν υπ' όψιν από το Δικαστήριο
κατ' αρχήν ο συνολικός αριθμός των εισιτηρίων που διέθεσε η εναγόμενη
ναυτιλιακή εταιρεία για τα εκτελεσθέντα κατά το ως άνω χρονικό
διάστημα δρομολόγια από τα πλοία Highspeed 1, Highspeed 2,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

, στα οποία αυτή προέβη σε χρήση, ήτοι σε δημόσια
παρουσίαση, των ανωτέρω έργων με τις ερμηνείες των μελών του
ενάγοντος. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τα αναφερόμενα στο από
08-10-2007 σημείωμα της εναγόμενης, που κατατέθηκε στο Μονομελές
Πρωτοδικείο Πειραιώς κατά την εκδίκαση της προαναφερόμενης από 22-
05-2007 αίτησης του ενάγοντος για τον προσωρινό καθορισμό της ως
άνω εύλογης αμοιβής, που συνιστούν εξώδικη ομολογία της εναγόμενης
(βλ. ΑΠ 38/2010, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ), κατά το
χρονικό διάστημα από 24-06-2006 έως 31-12-2006 διατέθηκαν από την
εναγόμενη 122.853 εισιτήρια για τα δρομολόγια του πλοίου ,
200.761 εισιτήρια για τα δρομολόγια του πλοίου , 176.398
εισιτήρια για τα δρομολόγια του πλοίου , 279.224 εισιτήρια
για τα δρομολόγια του πλοίου , 255.168 εισιτήρια για τα

δρομολόγια του πλοίου , 122.631 εισιτήρια για τα
δρομολόγια του πλοίου , 88.351 εισιτήρια για τα δρομολόγια
του πλοίου , 97.398 εισιτήρια για τα δρομολόγια του πλοίου
, 143.169 εισιτήρια για τα δρομολόγια του πλοίου ,
71.120 εισιτήρια για τα δρομολόγια του πλοίου , 72.124
εισιτήρια για τα δρομολόγια του πλοίου , 285.818 εισιτήρια
για τα δρομολόγια του πλοίου , 157.126 εισιτήρια για τα
δρομολόγια του πλοίου , 111.647 εισιτήρια για τα
δρομολόγια του πλοίου , 60.065 εισιτήρια για τα
δρομολόγια του πλοίου , 126.304 εισιτήρια για τα
δρομολόγια του πλοίου και 202.068 εισιτήρια για τα
δρομολόγια του πλοίου , ήτοι συνολικά διατέθηκαν
2.571.965 εισιτήρια. Περαιτέρω, θα ληφθούν υπ' όψιν η αξία της
συγκεκριμένης χρήσης στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, η
χρησιμότητα της τηλεοπτικής μετάδοσης έργων με ερμηνείες των
ελλήνων ηθοποιών κατά την πραγματοποίηση των ως άνω δρομολογίων,
η διάρκεια της δημόσιας προβολής των επίδικων έργων κατά τον πλου,
δεδομένου ότι πέραν αυτών προβάλλονταν και άλλες τηλεοπτικές
εκπομπές (λ.χ. εκπομπές ενημερωτικού περιεχομένου, αθλητικά γεγονότα
κλπ), η απήχηση των ως άνω έργων στο επιβατικό κοινό, καθόσον
σημαντικός αριθμός των επιβατών των ως άνω πλοίων, ιδίως κατά τους
θερινούς μήνες, αποτελείται από αλλοδαπούς τουρίστες, οι οποίοι δεν
ενδιαφέρονται ή αδυνατούν να παρακολουθήσουν και να κατανοήσουν
τα προβαλλόμενα έργα με ερμηνείες ελλήνων ηθοποιών, και τέλος, οι
συμβατικά καθοριζόμενες τιμές σε ανάλογες περιπτώσεις. Με βάση τα
ανωτέρω, η εύλογη αμοιβή για το ως άνω χρονικό διάστημα πρέπει να
καθορισθεί στο ποσό των 0,01 € ανά εισιτήριο, αμοιβή που είναι ικανή
να οδηγήσει στην επίτευξη της αναγκαίας ισορροπίας μεταξύ των

αντιτιθέμενων συμφερόντων των διαδίκων. Δεδομένου δε ότι ο ίδιος ο ενάγων καθόρισε με το ως άνω αμοιβολόγιο το ποσό των 0,01 € ανά εισιτήριο ως αμοιβή για το έτος 2004, ο τριπλασιασμός της αιτούμενης αμοιβής του για το έτος 2006 (ήτοι 0,03 € ανά εισιτήριο), κρίνεται υπερβολικός, ενόψει, μάλιστα, του ότι η αύξηση στις τιμές των ακτοπλοϊκών εισιτηρίων κατά τα αντίστοιχα έτη ήταν αμελητέα. Ενόψει αυτών, η οφειλόμενη από την εναγομένη, για το χρονικό διάστημα από 24-06-2006 έως 31-12-2006 εύλογη αμοιβή των εκπροσωπούμενων από τον ενάγοντα και δικαιούχων αυτής καλλιτεχνών, η οποία σημειωτέον δεν υπόκειται σε Φ.Π.Α. (βλ. αρθρ. 22§1 περ. ια' ν. 2859/2000, όπως αυτό ίσχυε κατά το επίδικο χρονικό διάστημα). καθορίζεται στο ποσό των (2.571.965 εισιτήρια x 0,01 € =) 25.719,65 €, το οποίο και υποχρεούται η πρώτη να καταβάλει στον τελευταίο, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της ως άνω από 22-05-2007 αίτησης για τον προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής, ήτοι από τη 15-06-2007, και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Αντιθέτως, το αίτημα περί προσκομίσεως από την εναγόμενη καταλόγων με τα έργα που χρησιμοποίησε κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο, διότι δεν αποδείχθηκε ότι τέτοιοι κατάλογοι βρίσκονται στην κατοχή της, ούτε, άλλωστε, δύναται να γνωρίζει τα έργα με ερμηνείες ελλήνων ηθοποιών που προβλήθηκαν στους τηλεοπτικούς δέκτες των ανωτέρω πλοίων της κατά τον ανωτέρω χρόνο, ενόψει του ότι αφενός μεν αυτά μεταδίδονταν μέσω τηλεοπτικών σταθμών αφετέρου δε η εκάστοτε επιλογή του προβαλλόμενου προγράμματος διενεργείτο από το επιβατικό κοινό.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως ουσία βάσιμη η κρινόμενη αγωγή και α) να καθορισθεί η οφειλόμενη από την εναγομένη για το χρονικό διάστημα από 24-06-2006 έως 31-12-2006 εύλογη αμοιβή των εκπροσωπούμενων από τον ενάγοντα και δικαιούχων

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

αυτής καλλιτεχνών, στο ποσό των είκοσι πέντε χιλιάδων επτακοσίων δεκαεννέα ευρώ και εξήντα πέντε λεπτών (25.719,65 €), β) να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000 €) και γ) να αναγνωρισθεί η υποχρέωσή της να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των δεκαπέντε χιλιάδων επτακοσίων δεκαεννέα ευρώ και εξήντα πέντε λεπτών (15.719,65 €), αμφότερα δε τα ως άνω ποσά με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της από 22-05-2007 αίτησης για τον προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής, ήτοι από τη 15-06-2007, και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Όσον αφορά το αίτημα περί της κηρύξεως της αποφάσεως προσωρινώς εκτελεστής ως προς την ανωτέρω καταψηφιστική της διάταξη, πρέπει αυτό να απορριφθεί, γιατί η καθυστέρηση της εκτέλεσης δεν θα επιφέρει σημαντική ζημία στους εκπροσωπούμενους από τον ενάγοντα δικαιούχους, ούτε συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι. Μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, ποσού εξακοσίων ευρώ (600 €) σύμφωνα και με το σχετικό αίτημά του, πρέπει να βαρύνει την εναγόμενη (άρθρα 178, 191§2 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Καθορίζει το ύψος της ενιαίας και εύλογης αμοιβής που πρέπει η εναγόμενη να καταβάλει στον ενάγοντα για την εκ μέρους της χρήση κατά το χρονικό διάστημα από 24-06-2006 έως 31-12-2006 έργων με ερμηνείες των εκπροσωπούμενων από τον ενάγοντα και δικαιούχων αυτής ηθοποιών, στο ποσό των είκοσι πέντε χιλιάδων επτακοσίων δεκαεννέα ευρώ και εξήντα πέντε λεπτών (25.719,65 €).

